

Les Troianes

Eurípides

HÈCUBA: No, filles —gentilesa que no es vol no plau—,
deixeu-me a terra: val aquests esfondraments
el que sofreixo i he sofert i he de sofrir.

Oh déus! jo ara crido uns aliats poc bons,
sí, però té una forma que invoquem els déus
quan la fortuna es gira i som infortunats.

Primer tinc ganes de cantâ el meu bé que fou:
així faré més pena amb les dissorts d'avui.

Jo era reina, i amb un rei em vaig casar,
i vaig tenir-ne uns fills que s'ho emportaven tot;
no ho dic pel nombre, no: els primers dels frigians:

cap dona mai, troiana, grega o bàrbara
podria dir-se mare amb tant d'orgull com jo.

I me'ls he vistos caure al cop de llança grec,
i m'he tallat les trenes a les tombes d'ells.

I el qui va fer la sembra, Príam, l'he plorat,
no de sentir-ho, no, l'he vist amb aquests ulls,
jo, com el degollaven sobre el seu fogar,

en caure Troia. Sí, i les verges que he criat
per sê una cosa digna d'uns marits de preu,
pels grecs les he criades, d'entre aquestes mans

me les han preses. Ja no m'han de veure més,
no hi ha esperança, ja mai més no les veuré.

Per fi, com a pinacle dels meus pobres mals,
vella com sóc, esclava a Grècia faré cap.

I el que a la meva edat és més incòmode,
m'ho posaran per tasca: sí, guardâ unes claus,
fent de portera, jo, la mare d'Hèctor, ai!

o bé pastâ, i ajeure a terra aquest pansit
tros meu d'esquena, quan dormia en llit reial;

portar damunt la trista pell un trist parrac
de roba, marca infame dels qui foren rics.

Ai las, pel sol connubi d'una adúltera,
que n'he passades, mísera! i que en passaré!
Cassandra meva, companya d'èxtasis dels déus,
per quins desastres romps amb la puresa, tu!

¿I tu, desventurada, on ets, Políxena?

Cap fill ni filla, de la sembra que n'he fet
tan abundosa, mísera de mi, no em val!

¿Per què em dreceu? ¿Encara espera res ningú?

Guieu aquest pas, un dia a Troia tan galà
i avui esclau, dueu-me on trobi un jaç brossenc
i un mal coixí de pedra, que m'hi gitaré
per consumir-me en llàgrimes. I no cregueu
feliç el qui prospera, abans que sigui mort.

EURÍPIDES. *Les troianes*, dins *Tragèdies d'Eurípides*, vol. 2. Traducció de Carles Riba. Introducció i edició a cura de Carles Miralles. Barcelona: Curial, 1977, p. 215-216.

Traducido por Carles Riba